

CSUDA VOLT

Házunk felett összegyűjtve
minden fényt – a telihold,
nevetésben elmerülve
csuda volt, csuda volt.

Csongrád minden éjjel fénylik
Karácsony, ha ragyog!
Csillagok mind elmesélik:
csuda volt, csuda volt.

Kisgyerekszem várva várja
fenyőfáját – oly messziről utazott,
családokat megtalálja,
csuda volt, csuda volt.

Évezredes kisedével
öröklétet mutatott,
Karácsony, - szent ünnepével
csuda volt, csuda volt.

2021. december 21.

ÉLETKÉP

Vörös-arany, göndör hajában
fények tanyáznak, s illatok.
Ballag a járdán, egymagában.
-Megjöttem, mama, itt vagyok!-

Romlik szemem, homályban látom,
Karcú, mint ringó csemete,
a köd belengi, és a távol
suttogja velem:-Gyere be!-

A nagykapu dönögve nyílik,
a kuvasz várva-várja őt,
mert simogatja – benne bízik,
játzásra mindig rászédőt.

Az iskolából jön vidáman,
a hátizsákja túl nehéz.
Az uzsonnáját megcsináljam:
vajaskenyérre kenve méz.

Szemében vígan felnevetnek
barnán sugárzó csillagok,

arcán mosolyok szenderegnek,
Emese mondja: -Itt vagyok! –

2021.november 14.

FENYŐ A KERTBEN

Fenyőm oly büszkén, égbe nyúlva,
szellőknek szárnyán táncot lejtve,
átnézve messze, még a múltba'
élve, de vígan már a kertbe'.

Odafent égi kékben fürdik,
és vadgalamb-pár most az ágon,
a szellők lágyan megkerülik,
és suttogóak – hogy ne fájjon.

Semmi-semmi most a kertbe',
amit zokszónak kéne venni.
Pedig fenyőfám, gondba verve'
csemete-sorsát nem felejtí.

Befőttes üveg mélye rejti,
csomagok közé bújva, csendben.
A Hargitát már elfelejtí?
Erdélyt, az őshazát, a kertben?

Húsz éve él itt. Már örökre.
És óriássá nőtt azóta.
A Hargitára gondolok – örökre,
hogy magyarul szólt ott a nóta.

2021. május 25.

GURUL A TOLLAM

Elkóborol megint a tollam,
odább gurul, hív már, hogy fogjam.
Az asztal szélén tétovázik.
Lehullni készül, újra játszik.

Ó, hányszor megcsinálja vélem!
Gurul, gurul, - hogy el ne érjem.
És sokszor élőlényé válik.
Már messze jár. Mert így csatázik.

Dugig tömődve vágyaimmal,
sosem törődve szárnyaimmal,
lehullik majd. A földre érve,
elvárja, görnyedezzek érte.

Bolondozik megint a tollam?

Rejtőzködik, keressem? – hol van?
Nem akar álnok szót leírni,
nem akar vádat visszaszívni.

Szavakból képzett hadsereggel,
tele a tollam fegyverekkel.
Gurul, gurul, mert így csatázik.
Népemet mentve – egy hazányit.

2022.július 6.

MIKOR MÁR

Mikor már tudod: nincs időd,
és kevesebb év vár reád,
sietni nem tudsz, nincs tudód
és emlékeid áldanád,
felejtész éjjel, nappal is,
szédülsz, ha forgatod fejed,
vívsz már ezernyi bajjal is,
és messze nem lát már szemed.

Mikor már tudod, nincs időd,
javítani már nem lehet,
reményed kába, és kidőlt,
ez már nem a te életed.

Mikor már tudod, nincs időd,
és ezt a tudást megszokod:
kígyó-fejű halál kinőtt
belőled – farkát megfogod,
és vonzol, vonzol messzire,
megmérgez kénye-kedvire.

2022.január 3.